

Publicerad 2012-12-13 01:22 av Lovisalouise

Likt vatten rann du genom mina fingrar

Från en klippa vid havet kan man se långt
vågkrusningar ger upphov till makabra fantasier
en blankpolerad sten glänser som ett gråtande öga och får dig att undra om någon har skvallrat

Under det kalla vattnet ser du hemligheter störtas fram och tillbaka och förstöras mot bergväggen
Lustigt, med tanke på hur många det är som litar på djupet i havet och dess anonyma likgiltighet. Vem
ifrågasätter en våg, tänker de och sen hoppar de

Havet rundar sig inte vid horisonten alls, båtar försvinner i dimma och inte nerför en kant, men säg det till
den som tror
Och till den som litar på havet

Dina egna tårar blandas med saltiga vattenstänk och för vem som helst ter de sig vara uppenbart falska
förvisso är du redan lika hård som havet, men det beror inte enbart på vågornas krusningar eller det som
döljs under vattenytan

Att skrika ut i tomma intet verkar relativt meningslöst, ljudet tystnar så fort det lämnar läpparna. Det finns ju
ingenting som kan reflektera det, och havet är fortfarande mörkt och kallt
Skinnet skaver något så fruktansvärt, sitter för tight och är alldeles för skylande

När stenen dras längs med kroppen och huden sakta ger med sig, blottas något så ont och vidrigt att till och
med vattnet drar sig tillbaka
din svärta rinner ut över klippan och ner mot strandkanten, rädda vågor slickar upp det som går och
försvinner sedan

Ingen skulle någonsin kunna kalla dig för värdelös, men en våg kan ändå sluka dig hel och glömma dig.
Hade du levt hade jag bett dig komma ihåg det, men eftersom du är död spelar det ingen roll. Du är ännu en
hemlighet, en fantasi och varje gång jag ser en våg så ser jag dig i den

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lovisalouise med Poeter.se id #29667 innehar upphovsrätten